

МИЛОШ ЛАТИНОВИЋ

ГЛЕДАЈУЋИ НА ВРТ ХОТЕЛА КАМПИНСКИ ДОК ПАДА КИША У ПРАГУ

Према „Сновима“ Франца Кафке

1.

Прве ноћи у Прагу сам, верујем током целе ноћи, сањао да причам с младом девојком, згодном и лепом, која се непрестано смеши, а на сваки мој предлог за испуњење сата и тренутака те ноћи и игре у којој би се пронашли нас двоје, кратко одговара :

„Не“.

2.

Јутро.

Цифре – редови и колоне, јак мирис филтер кафе и свежег пецива, монотони говор предавача, жудни издах тек отворене минералне воде, равномерни рад сребрног лаптоп рачунара и програмирано смењивање слајдова, нервозно листање папира и спори ритам кише. Подигао сам главу са конференцијских хартија раштрканих на столу испред места где сам седео и погледао у правцу великих прозора постављених уместо зида, тачно наспрам мене. У први мах ми се учинило да су те три стаклене површине уствари грандиозна сликарска платна на којима је рука уметника (у рецимо: сивој фази), осликала храпаво лице стене, море пред олују или небо, онај остатак дана, после кише, што неумитно тоне ка црнилу ноћи, но проглед у дубину сивила, попут

ејдетске слике, отворио је скривену или истакнуту (у зависности од нивоа човековог фотографског памћења) перспективу врта. Необичног, малог зелено-белог врта, ушушканог између зидова високих зграда, с' пошљунченим уским, белим стазама, стаблима ловора и патуљастих јабука у великим саксијама, правоугаоним травњацима налик дебелим саговима, дрвеним столицама необично високих наслона и клупама од кованаог гвожђа прекривеним шартеним најлоном, жардињерама пуним бршљена, сунцобраним такође белим, скупљених крпених латица, налик висIBAбама. У први мах учинило ми се да је то можда декор постављен за неку филмску сцену или да је то мобилни врт, чији садржај, према задатом списку и на ваш захтев, можете изнајмити попут аутомобила, одела, послуге или кетеринга, за неку свечаност или током летње сезоне, како би одређени неуређен, ружан простор, бар привремено оплеменили. Нестваран и необичан врт. Простор иза мокрих стакала прозора. Тако ми се чинило, тим пре што га синоћ нисам приметио, па чак нити јутрос када сам улазио и бирао место у сали за састанке.

Врт је, чинило ми се, био пуст на киши. Неочекиваном, ненајављеном, упорном дажду, што освајала ритмом. Али, онда сам видео на наслону оријашке столице лепог мачора, добро угојеног, био је бео с црним пегама и великом главом, како се излежава, не марећи за кишу, и испод ока вреба ситног белог голуба, покислих крила, што повремено напушта скровиште под стрехом и неопрезно слеће на шљунак, тражећи нешто за јело. Древна је то игра – потрага за храном.

Препустио сам се цифрама и слаткоречивим обећањима, а када сам поново погледом прошао кроз сиви стаклини зид, мачак и голуб беху нестали, али

видех у врту младу жену у беж хаљини с високим струком.

„То је Изабела“ – рекао је тихо на немачком непознати човек сто је седео крај мене.

3.

Те ноћи пробудио сам се изненада уплашен звуком лепета крила. Кафка је стајао на симсу испред мог прозора. Имао је дугачки црни мантил. Киша је стала. Прошла је поноћ. Погледао сам Кафку, а он ми је тихо рекао: „емотивно рањивим људима препоручију се ваздушна купања ноћу (ја просто склизнем са свог кревета кад ми се усхте и изађем на ливаду пред својом колибом) и човек не сме само сувише да се излаже месечини, то је штетно“.

Затим је одлетео.

Франц Кафка.

Устао сам из удобног кревета и пошао да затворим прозор. Хладан ваздух утицао је у собу. Могао сам га ухватити шаком, као изворску воду. Погледао сам доле у врт Хотела Кампински. Био је осветљен стотинама белих свећа. Изабела је стајала на средини и гледала према мом прозору. Говорила је тихо, али сам је, у кристалној тишини после кишне ноћи, сасвим јасно чуо:

„Ја сам зла и рђава жена, зар не?“

Месец је био блед, рањив.

„Зло је све оно што скреће пажњу“, рекао је Кафка.

4.

Устао сам рано, искочио из топлог кревета и одмах погледао кроз прозор, доле ка врту. Али, тамо није било никога. Истуширао сам се и хитро обукао.пустио сам се старим лифтом у предворје мог хотела,

где ме је љубазно поздравио рецепционар, а онда изашао на улицу. Киша је поново, као да ноћас није ни престајала, упорно падала. Суседни улаз представљао је предворје хотела Кампински. Ушао сам.

„Изволите господине“ , упитао је крупни, ћелави вратар у ливреји. Озбиљан попут генерала.

„Тражим Изабелу“, одговорио сам.

„Она није ...“?

„Она је у врту“, рекао сам и без дозволе протрчао кроз празан хотелски хол, па изашао кроз двокрилна стаклена врата у врт. Био је празан и некако из ове перспективе другачији, као спакован, спреман за транспорт. Попут позоришне трупе. У њему није падала киша. Није било главатог мачка, белог голуба, али ни ње - Изабеле. Није било никога. Окренуо сам се према улазу и видео како ми хитро прилазе двојица крупних мушкараца у црним дугим кишним манитилима, са цилиндрима на глави.

„Пођите с нама“, рекао је оштро један од њих.

Док су ме одводили из врта, између њихових крупних рамена, видео сам кроз прозор суседне зграде себе како седим у дну стола међу непознатим људима и занесено гледам у врт хотела Кампински.

Милош Латиновић је рођен 23. септембра 1963. године у Кикинди. Основну и средњу школу завршио је у Кикинди, а Факултет политичких наука у Београду, где је одбранио мастер рад на тему: Стеријино позорје и позоришни живот Србије. Тренутно је на докторским

студијама на истом факултету БУ. Аутор је шест збирки прича, пет романа, две књиге есеја, две монографије и десетак драмских текстова од којих су Панонски карусел и Пајадор или Црњански изведена у НП Кикинда. Објавио је више од сто књижевних прилога у периодици и дневним листовима.

Књига Приче ветрова, после два издања у Србији (Чигоја штампа, Београд и Прометеј, Нови Сад), преведена је на румунски и немачки језик.

Жири друштва књижевника Војводине прогласио је роман Целат у рају (Стилос, Нови Сад) за књигу 2008. године, а за поетско прозну збирку Звезде и острва (Геопоетика, Београд) добио је награду „Стеван Пешић“ 2012. године.

Члан је редакције позоришног часописа Сцена, који издаје Стеријино позорје у Новом Саду.

